LEES DIT EERST!

Voor we beginnen wil ik één ding heel duidelijk maken over mijn vriendengroep.

Ik heb helemaal niets met onze naam en ons motto. Nooit gehad, ook.

MechaNerds.

Zo noemen we onszelf (ik niet dus).

En ons motto?

'Nerds houden de mechanismen op aarde draaiende.'

Momentje, hoor. Ik ga even mijn mond spoelen. Telkens wanneer ik die onzin hardop moet zeggen, ga ik een beetje over mijn nek.

Maar goed, we zijn met een stuk of twaalf jongens die tijdens de lunchpauze liever praten over technologie dan over, ik noem maar wat, de gastenlijst van het verjaardagspartijtje van hoe-heet-ze-ook-alweer of wie er hand in hand is gespot met die-en-die. Meestal spreken we af in een leeg natuurkundelokaal, op de gang of in de gymzaal. Zolang we de bomvolle kantine maar kunnen ontlopen. Dit is geen aanstellerij, geloof me.

Vroeg of laat worden we allemaal wel een keer gepest, getreiterd, of – het allerergste – gedwongen om een of andere slome te helpen met huiswerk of een toets.

In plaats daarvan pesten en treiteren we elkaar af en toe. Niet echt heftig natuurlijk, maar meer op een *brainy* manier dan, hè? Ik bedoel, zet een groepje nerds bij elkaar en ze beginnen meteen te discussiëren over wie z'n radiografisch bestuurbare auto het hardst heeft opgevoerd.

Soms? Ik bedoelde de hele tijd.

En trouwens, het is ook niet allemaal zo vriendschappelijk.

Dat brengt me op de jongens.

Ik zou alle namen van de MechaNerds op een rijtje kunnen zetten, met daarachter hun persoonlijke talenten en interesses, inclusief een of twee van hun grootste klappers, zoals Leon die de stofzuiger van zijn ouders zo had omgebouwd dat-ie bijna vier hele centimeters boven de grond zweefde, of Vincent die tweeduizend rietjes bij elkaar bond en een spuugprop over een HUIS heen schoot.

Dat zou ik kunnen doen. Maar echt, daarmee kan ik een heel nieuw boek vullen. Voor dit verhaal leer je de vier jongens kennen die een leger creëerden van hongerige –

Oeps.

Ik ga te snel.

De vier die je moet leren kennen zijn Kevin, Ricky Tan, Willem Crul en mezelf.

Kevin en ik zijn beste vrienden. Zijn we al sinds groep vier, toen we op een dag tijdens de pauze met z'n tweeën een fort bouwden van takken, stenen en oude T-shirts die al sinds de kleuterklas in de bak met gevonden voorwerpen lagen. Kevin is geniaal en een beetje serieus. Hij is de persoon met wie ik het liefst omga, behalve tijdens een van zijn sombere of irritante buien.

Dat geldt niet voor Willem Crul. Hoewel ik moet toegeven dat hij ook best wel geniaal is. Oké, heel geniaal. Maar hij verspilt die slimheid (en bakken met geld van zijn ouders) aan het bestuderen van wolken en neerslagmetingen, en het bedenken van theorieën over een 'catastrofaal weersverschijnsel' dat de wereld zoals wij die kennen elk moment zal wegvagen. Het helpt ook niet dat hij er superarrogant over doet.

En Ricky, tja, laten we zeggen dat als we Ricky niet hadden om de boel een beetje op te vrolijken (en ons te voorzien van chocomel), ik allang knettergek was geworden van Crul.

Bijvoorbeeld bij die keer dat –

Wacht.

Ik ga weer te snel.

Je leert de jongens snel genoeg kennen, en dan mag je zelf bepalen wat je van ze vindt.

1

Er staat een doos in de voortuin.

Hij is groot.

Bruin.

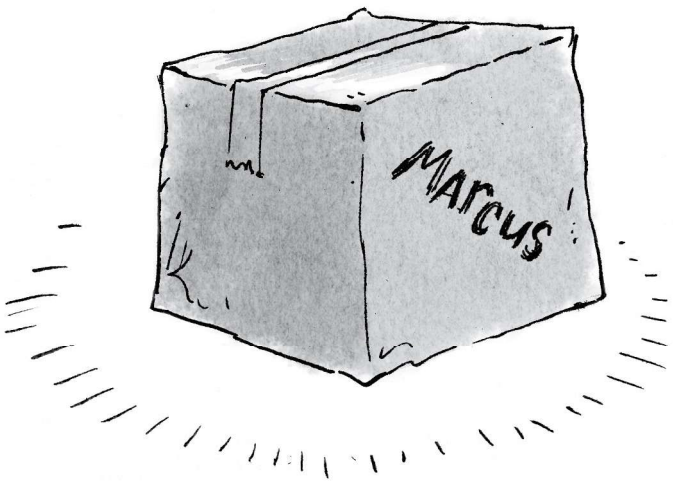
Met ingedeukte hoeken en beschadigde zijkanten.

Hij is voor mij.

Hoe ik dat weet?

Iemand heeft met dikke zwarte stift MARCUS op de zijkant geschreven.

Normaal gesproken zou ik aannemen dat een on-

bekende doos die voor de voordeur stond afkomstig was van mijn opa. Maar dit is zijn handschrift niet. Hij schrijft netjes en strak. Dit? Dit is lelijk gekrabbel.

Het enige wat ik kan bedenken is dat opa expres een onherkenbaar handschrift heeft gebruikt. Misschien zit er zo'n te gekke verrassing in dat hij niet meteen wilde verklappen dat het van hem komt.

Ik begin me af te vragen wat de bedoeling is van die ouwe, maar dan herinner ik me weer dat er een grote doos op ons tuinpad staat, met mijn naam erop gekrast.

Met andere woorden: ik kan helemaal nergens anders aan denken, zo benieuwd ben ik. Ik wil 'm openmaken. Ik wil 'm nú openmaken.

Dus ik sleep de doos naar binnen.

2

Ik probéér de doos naar binnen te slepen.

Maar dat ding is zwaar.

Zwaar als in: volgepropt met loden pijpen. Zwaar als in: de doos bevat een complete gedemonteerde vrachtwagen.

Ik probeer de doos op allerlei manieren op te tillen. Ik probeer het tot mijn rug brandt en mijn voorhoofd glimt van het zweet.

Dan ren ik naar de achtertuin en zoek een paar stevige stokken. Ik neem ze mee naar het tuinpad en steek de uiteinden onder de doos. Als ik deze stokken als hefboom gebruik om één kant een klein stukje op te tillen, dan kan ik –

KNAK!

KRAK!

KNAP!

Voordat ik de doos ook maar een halve centimeter omhoog heb gekregen, begeven alle 'stevige' stokken het.

Ik haal mijn been naar achteren om de doos een schop te verkopen.

Gelukkig hou ik nog net mijn voet in voordat hij contact maakt met het karton. Ik bereik er weinig mee om tegen een superzware, mogelijk met loden pijpen gevulde doos te schoppen. Behalve dan dat ik al mijn tenen breek.

Dus ik ga naar binnen, doosloos, en bel Kevin.

3

'Kevin.'

'Marc.'

'Kom hierheen.'

'Nee.'

'Alsjeblieft.'

'Nee.'

'Waarom niet?'

'Daarom niet.'

'Daarom is geen reden.'

'Ik ben bezig.'

'Waarmee?'

Kevin aarzelt een halve seconde.

'Met dingen.'

Ik zucht. 'Je zit dat domme programma te kijken, hè?'

'Welk dom programma?' reageert Kevin.

'*Blije bijtjes*-nog wat. Dat programma met die insecten. *De wondere wereld van de blije bijtjes*.'

'En al zou ik het kijken? Niet dat ik het kijk, maar wat boeit het als ik wel keek?'

'Kevin,' zeg ik. 'Het is een programma voor kinderen.

Voor kléíne kinderen.'

'Da's niet waar, Marc. Dat is een onjuiste bewering. Onjuist, en waarschijnlijk gebaseerd op vooroordelen en ongegronde aannames.'

Ik zucht opnieuw.

'Hou op met zuchten,' zegt Kevin.

'Hou op met dat belachelijke gedrag,' antwoord ik.

'Ik doe niet belachelijk. Ik noem gewoon de feiten.' Hij schraapt zijn keel. 'Ten eerste is het programma absoluut niet dom. Het is educatief. En vermakelijk. En als je het gewoon eens zou kijken, dan zou je zien dat elke aflevering met zorg is geschreven voor zowel kinderen als volwassenen, voor jongens, meisjes, mannen en vrouwen.'

'Oké, oké,' zeg ik. 'Prima. Zet die tekenfilm op pauze en kom hierheen.'

'Nee.'

'Kevin, luister. Er staat een doos in onze voortuin. Een geheimzinnige doos met mijn naam erop gekrabbeld. Hij is zo zwaar dat ik hem niet kan optillen.'

Kevin zwijgt. Oftewel: ik weet dat ik op z'n minst een heel klein beetje interesse gewekt heb.

Eindelijk zegt hij:

'Wat zit erin?'

Ik kan een glimlach niet onderdrukken, maar ik probeer niet al te opgewekt te klinken.

'Dat weet ik niet, Kevin. Dat is het 'm juist. Daarom

bel ik je. Ik wil die doos eerst naar binnen brengen voordat ik hem ga uitpakken. Maar hij is te zwaar om in mijn eentje te tillen.'

Weer stilte.

Dan:

'Wat denk je dat erin zit?'

'Het zou van alles kunnen zijn.'

'Zelfs een... een raket?'

Het lijkt me heel onwaarschijnlijk dat er een raket in de doos zit. Ik durf al mijn geld (verstopt in de schoenendoos-met-boobytrap in mijn kast) erom te verwedden dat er geen raket in zit.

Maar dat hoeft Kevin niet te weten.

Ik wil zijn dromen niet stukslaan.

Dus ik antwoord:

'Tja, theoretisch gezien kan er een raket in zitten.'

Ik kan de radertjes in Kevins hersenen zo ongeveer door de telefoon horen kraken.

'Is het oké als ik over vijftien minuten wegga?'

Ik kijk op mijn horloge.

Het is 15.18.

Toevallig weet ik dat die domme kindertekenfilm waar Kevin zo bezeten van is, wordt uitgezonden van drie tot halfvier.

'Prima,' zeg ik dus, maar niet voordat ik nog één keer gezucht heb.

4

Binnen een halfuur staat Kevin bij me voor de deur.

In de tussentijd maak ik wat lekkers voor mezelf. Popcorn met warme pindakaasdip, als je het echt wilt weten. Bovendien slaag ik erin om de doos met een hoop geduw en getrek over de tegels naar de voordeurdrempel te sleuren.

Dat is ongeveer het moment dat Kevin verschijnt.

'Hoe is het met de bijtjes?' vraag ik terwijl hij de tuin in loopt.

'Hou je mond.'

Ik steek mijn hand uit. Kevin pakt hem beet en trekt me met een ruk van de doos af. Ik zat er al een paar minuten op terwijl ik deed alsof de doos er niet meer was.

'Goed,' zegt hij. 'Hoe gaan we dit aanpakken?'

Ik doe de voordeur open. Gluur naar binnen. Verzeker me ervan dat mijn hond Poekie nergens te bekennen is.

Poekie is namelijk niet al te snugger.

Ik ben gek op hem.

Echt ontzettend gek op hem.

Maar laten we zeggen dat ik kiezelstenen heb gezien met grotere hersenen dan mijn vlooienbaal.

Poekie zit niet onder de koffietafel, onder de bank of onderuitgezakt tegen de verwarming. Dat zijn de plekken in de woonkamer waar hij het liefst een dutje doet. Dat betekent dat hij waarschijnlijk boven op mijn bed ligt, of het linoleum in de keuken aan het aflikken is – zijn grootste hobby.

Ik draai me weer om naar Kevin. 'De kust is veilig.'

'Ik krijg hem wel naar binnen,' zegt hij en hij hurkt om de doos stevig vast te grijpen.

Ik doe hetzelfde aan de andere kant.

'Een…' zeg ik.

'Twee…' zegt hij.

En dan in koor:

'DRIE!'

5

We produceren een boel gekreun en een beetje gejammer – dat van Kevin afkomstig is, zeg ik erbij – en uiteindelijk lukt het ons de doos naar de woonkamer te brengen.

'Doe jij de deur dicht?' vraag ik, waarna ik naar de keuken loop om water voor ons in te schenken.

Wanneer ik terugkom zit Kevin naar de doos te staren. Hij zegt niets, maar ik weet precies wat er in zijn hoofd omgaat. Alsof zijn hersens aangesloten zijn op een luidspreker.

Raket. Raket. Raket. Raket.

Ik geef hem een glas water, giet het mijne in één keer naar binnen en vis mijn huissleutels uit mijn zak.

'Ben je er klaar voor?'

'Helemaal,' antwoordt Kevin.

Ik trek de kartelrand van een van de sleutels over het plakband waarmee de bovenkant is dichtgetapet. Ik vouw de flappen open.

Ik geloof dat ik gelijk had over die loden pijpen.

Of bijna gelijk.

In de doos zit metaal. Ontelbaar veel stukken metaal.

Lange, platte rechthoeken.

Kleine vierkantjes.

Trapeziums.

Ronde dingen.

Ronde dingen met een gat in het midden.

Ronde dingen met een gat in het midden waar lange, rechte stangen uit steken.

Ronde dingen met een gat in het midden waar lange, buigbare stangen –

Oké, je begrijpt wat ik bedoel.

Dit zijn natuurlijk onderdelen. Allemaal stukjes van een groter – en waarschijnlijk veel cooler – geheel.

Ik kijk naar al deze onderdelen (het zijn er misschien wel tweehonderd) die verspreid liggen over de vloer van de woonkamer. *Man o man o man o man*, denk ik.

Dit zou wel eens Kevins geluksdag kunnen zijn, denk ik.

Dit zou echt een raket kunnen zijn.

6

Maar het is geen raket.

Dit blijkt zodra we de handleiding vinden, die verstopt ligt onder een gigantische zak met schroeven en spijkers en moeren en bouten, helemaal op de bodem van de doos.

In de handleiding staat nergens wat dit ding precies moet voorstellen. Sterker nog, het 163 pagina's tellende boekje bevat geen enkel woord, alleen maar schema's, afbeeldingen en genummerde instructies.

Zelfs op de laatste bladzijde staat geen tekening of foto van het eindproduct. We vinden geen enkele aanwijzing over wat we van deze reusachtige berg metaal moeten maken.

Er zit dus maar één ding op:

Bouwen.

7

We zijn net een paar minuten bezig als Kevin vraagt:

‘Van wie heb je dit gekregen, denk je? Opa M.?’

‘Natúúrlijk komt dit van opa M.,’ antwoord ik.

Opa M. is de vader van mijn vader. Voor het geval je het nog niet wist: hij is zo’n beetje de coolste persoon op aarde en eigenlijk gewoon mijn persoonlijke held.

Hij is ingenieur.

Of was ingenieur.

Nu woont hij in een aanleunwoning van bejaardencentrum De Gouden Horizon, waar hij vooral in een stoel zit en een tandenstoker van zijn ene mondhoek naar de andere verplaatst.

Soms gooit hij de tandenstoker weg en pakt hij een nieuwe. Dan verschuift hij die tandenstoker weer van zijn ene mondhoek naar de andere.

Elke zaterdagochtend ga ik naar mijn opa toe en dat bezoekje is meestal het hoogtepunt van mijn week. Tenzij ik eerder die week al een cadeau van hem heb gekregen. De cadeaus van mijn opa zijn namelijk fantastisch.

Punt uit. Hij geeft me altijd ingewikkelde bouwpakketten en ik vind dingen in elkaar zetten nu eenmaal geweldig.

Ik kreeg bijvoorbeeld een keer acht dezelfde speelgoedtreinsets. Precies genoeg om de spoorlijn langs alle muren van de kelder te laten lopen.

Ook kreeg ik ooit een kolossale zak met allerlei materialen, samen met meerdere vellen vol handgeschreven instructies waarin stond hoe ik een windtunnel kon bouwen.

Waarom, vraag je, zou ik mijn eigen windtunnel willen hebben?

Waarop ik zeg:

Waarom zou ik NIET mijn eigen windtunnel willen hebben?

Hoe dan ook, ik probeer uit te leggen dat het helemaal niet zo vreemd was dat ik bij thuiskomst een grote, aan mij geadresseerde doos met metalen onderdelen en een cryptische handleiding voor de deur vond.

Tenminste, als ik de doos en de handleiding ook echt van opa had gekregen.

Het handschrift op de doos klopte niet, zoals ik al zei. Opa M.'s handschrift is klein, netjes en nauwkeurig omdat ingenieurs vroeger, toen er nog geen computers waren, goed en leesbaar moesten schrijven. Dat betekende dat opa expres slordig had geschreven.

Dat klonk (wel) logisch.

Het moest wel.

Wie anders had die doos kunnen sturen?

8

Bijna een uur lang werken Kevin en ik hard door. Het is zweten: onze T-shirts plakken aan onze huid.

Tijd voor pauze. Even kijken hoe ver we zijn.

Dit hebben we tot nu toe gebouwd:

Een groot, driedimensionaal trapezium met in het midden een ontbrekende vierkante plaat en aan de zijkant een lange, dunne, buigbare staaf.

De berg met overige onderdelen op de grond is nog net zo groot als toen we begonnen.

'Mán,' zegt Kevin.

Verder niks.

Dat hoeft ook niet.

Ik hoor hem luid en duidelijk.

Mán, als in:

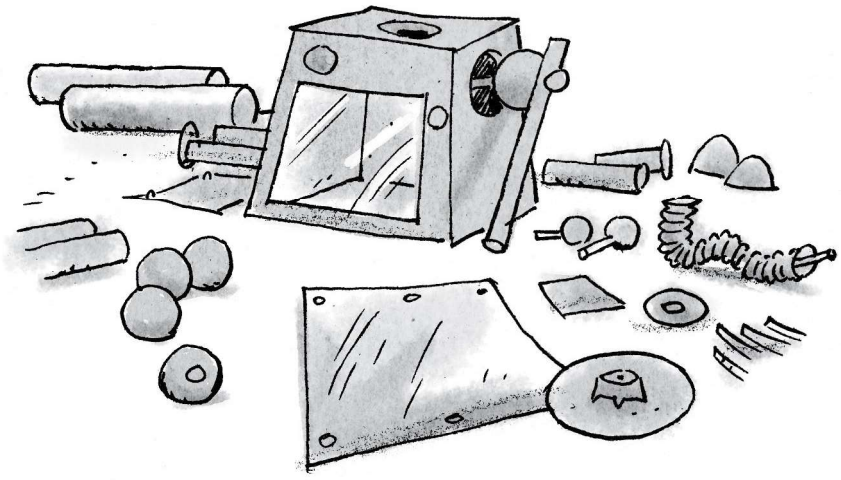
Wat een gedoe, vind je niet?

Of als in:

Niet gedacht dat het zó lang zou duren.

Of:

Ik zou best zin hebben in een lepel pindakaas.

Mán, daar heb ik ook zin in.

Net wanneer ik naar de keuken wil lopen om wat te eten en twee glazen water voor ons te halen, voel ik een briesje langs mijn rug waaien.

Ik doe mijn ogen dicht.

Ik blijf even staan om ervan te genieten.

'Dit is lekker,' zegt Kevin.

'Zeg dat –'

Met een schok doe ik mijn ogen open. Ineens realiseer ik me iets.

'Kevin,' begin ik. 'Jij zou de deur dichtdoen, toch?'

Ik kan natuurlijk gewoon over mijn schouder kijken om te weten of de deur open of dicht is.

Maar dat wil ik niet. Ik ben te bang voor wat ik zal zien.

‘De deur?’

‘Ja,’ zeg ik. ‘De VOORDEUR. Die je moest dichtdoen van me.’

‘Je hebt me niet gevraagd om een deur dicht te doen.’

‘Jawel, Kevin. Dat heb ik wél gedaan. 110 procent zeker.’

‘Hoe moet ik je geloven als je percentages niet eens begrijpt?’

‘Huh?’

‘Je kunt geen 110 procent van iets hebben. Dat bestaat niet. Of het nu zekerheid is, of knikkers, of –’

Ik geef Kevin een duw zodat hij zijn mond houdt. Dan draai ik me om en kijk naar de voordeur, die zo wijd openstaat dat een nijlpaard er met gemak doorheen kan wandelen.

Of een niet zo snuggere hond.

9

Eerst doe ik de deur dicht.

Dan zeg ik tegen Kevin dat hij geen vinger mag verroeren.

Daarna controleer ik de hele benedenverdieping, de bovenverdieping, de kelder, de zolder en zelfs de kruipruimte waarvan ik weet dat een jack russell die helemaal niet zelfstandig kan openmaken.

Ik ben wanhopig.

Helaas verandert dat weinig aan de situatie.

En de situatie is:

Poekie is weg.

'Kom mee,' zeg ik wanneer ik de woonkamer weer binnenkom.

'Waarnaartoe?' vraag Kevin, hoewel hij al meeloopt.

'We gaan de hond zoeken,' antwoord ik.

'JOUW hond,' zegt hij.

'Die JIJ hebt laten ontsnappen.'

Kevin antwoordt iets over 'eigendom' en 'verantwoordelijkheid' en allerlei andere dingen waar ik niet echt naar luister.

Dan, wonder boven wonder, houdt Kevin zijn mond. Zomaar ineens, halverwege een zin.

Ik ben zo verrast dat ik me naar hem omdraai.

'Hoorde je dat?' zegt hij.

'Hoorde ik wat?' vraag ik.

Voordat hij kan antwoorden, horen we het geluid opnieuw.

Een laag, galmend geblaf.

10

Sprintend door de straat roepen Kevin en ik mijn hond.

'Af, Poekie!' brul ik. 'Wat je ook aan het doen bent, AF!'

Een stukje verderop staat een dame op de stoep. Ze heeft een klein grijs hondje in haar armen. Dus niet aan een lijn om uit te laten, hè? Ze loopt er gewoon mee rond. Terwijl we op haar afstormen, zwaait ze met haar arm. Blijkbaar wil ze ons tegenhouden.

We blijven staan.

'Zoeken jullie naar een poes?' vraagt ze.

'Een hond,' leg ik uit. 'Ongeveer zo groot,' – ik hou mijn hand ter hoogte van mijn knieën – 'met wit, pluizig haar. Hij heet Poekie.'

De vrouw kijkt me fronsend aan.

'Hebt u hem gezien?' vraag ik.

'Je poes?'

'Mijn hónd,' antwoord ik, opnieuw.

'Die Poekie heet?'

'Die Poekie heet.'

‘Waarom?’ vraagt ze.

Ik werp een snelle blik op de kleine grijze pluizenbol die in het holletje van haar arm ligt.

‘Hoe heet hij?’

‘Christophe,’ antwoordt de vrouw.

Ik knipper met mijn ogen.

Volgens mij heb ik mijn punt gemaakt.

Ik sprint verder. Kevins voeten roffelen achter me op de stoep. Een stukje verderop ontdek ik Poekie: hij springt op en neer, hapt in de lucht en jankt. Hij gaat, kort gezegd, helemaal uit z’n plaat onder een laaghangende tak van een grote eikenboom.